

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 58/2026-7

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniam Okresnej prokuratúry Rimavská Sobota sp. zn. 1 Pv 337/25/6609-8, 2 Pv 336/25/6609-9, 2 Pv 337/25/6609-9 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Ústavnému súdu bola 13. januára 2026 doručená „*žiadosť o preskúmanie zákonnosti*“, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojich práv podľa čl. 12, čl. 17, čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) napadnutými uzneseniami okresnej prokuratúry označenými len spisovými značkami, ktoré k svojmu podaniu nepriložil ani neuvádza, akej veci sa týkajú, ani dátum, kedy boli vydané.

2. Sťažovateľ v podanej „*žiadosti*“ tvrdí, že 29. decembra 2025 prevzal napadnuté uznesenia okresnej prokuratúry, ktorými boli zamietnuté jeho sťažnosti „*v konaniach ORP-458/RČ-RS-2025, ORP-402/RČ-RS-2025, ORP-436/RČ-RS-2025*“, pričom nešpecifikuje, ktorý konkrétny orgán verejnej moci (orgán činných v trestnom konaní) predmetné konania vedie. Ďalej tvrdí, že 12. decembra 2025 prevzal uznesenia o vznesení obvinenia a 15. decembra 2025 nahliadol do spisu, pričom následne poveril advokáta, aby doplnil jeho sťažnosti, ale „*prokurátor nepočkal na zákonnú lehotu a hneď sťažnosti zamietol*“.

3. Sťažovateľ poukazuje aj na ustanovenia Trestného poriadku o právach obvineného bez toho, aby vysvetlil, akým spôsobom mali byť jeho práva porušené.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd v zmysle § 39 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vyhodnotil podanie sťažovateľa napriek jeho označeniu ako ústavnú sťažnosť podľa čl. 127 ústavy, pretože v ňom sťažovateľ zrozumiteľne argumentuje porušením jeho základných práv a slobôd. Toto jeho podanie však neobsahuje žiadnu argumentáciu požadovanú podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, ktorá by poukazovala na to, akým spôsobom napadnuté uznesenia okresnej prokuratúry zasiahli do jeho práv (keď citovanie príslušných článkov ústavy a Trestného poriadku je zrejme nepostačujúce).

5. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti ani nepripojil žiadne dôkazy o ním tvrdených zásahoch do jeho práv, hoci mu to zákon o ústavnom súde v § 123 ods. 3 ukladá. Nesformuloval ani návrh na rozhodnutie vo veci samej (akého rozhodnutia sa domáha) zodpovedajúci povinným obsahovým náležitostiam ústavnej sťažnosti v zmysle § 123 ods. 1 písm. a) – c) zákona o ústavnom súde, čo mu taktiež zákon o ústavnom súde v § 43 ods. 1 ukladá. Argumentácia sťažovateľa je útržkovitá, chýba v nej súvislá skutková a právna línia. Nepriloženie dôkazov o tvrdených zásahoch neumožňuje náležitú objektivizáciu námietok sťažovateľa.

6. Napriek uvedenému ústavný súd nevyužil možnosť vyzvať sťažovateľa na odstránenie nedostatkov jeho návrhu na začatie konania, pretože aj v prípade odstránenia nedostatkov ústavnej sťažnosti by bolo nevyhnutné ju odmietnuť pre neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

7. V zmysle princípu subsidiarity poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec proces, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Pokiaľ by ústavný súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel by účel a zmysel opravných prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného aj náprava pochybení vo veci konajúcich orgánov verejnej moci (orgánov činných v trestnom konaní a súdov).

8. Platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľovi ako obvinenému a prípadne aj v ďalšom štádiu trestného konania (po eventuálnom podaní obžaloby) ako obžalovanému právne účinným spôsobom namietat' porušenie základných práv a slobôd garantovaných ústavou vrátane nimi označených práv (m. m. I. ÚS 107/2022). Procesné záruky zabezpečujúce zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov (prípadne ochranu pred jej porušením) pritom vyplývajú z II. časti (predsúdne konanie) tretej hlavy prvého dielu (dozor prokurátora), ako aj III. časti (súdne konanie) druhej hlavy (preskúmanie a predbežné prejednanie obžaloby), prípadne šiestej hlavy (odvolanie a konanie o ňom) alebo ôsmej hlavy (mimoriadne opravné prostriedky) Trestného poriadku (m. m. I. ÚS 756/2016, II. ÚS 355/2022).

9. V sťažovateľovom prípade to znamená, že sa na ústavný súd bude môcť obrátiť v rámci uplatnenia práva na obhajobu až v prípade využitia všetkých dostupných prostriedkov nápravy poskytnutých mu zákonom (Trestným poriadkom) a po definitívnom skončení proti nemu vedeného trestného konania.

10. S ohľadom na uvedené závery ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2026

Peter Molnár
predseda senátu